

*Lieve vrouw of man
mag ik even als dat kan
jou iets vragen
of je me helpen kan
m'n wensen en verdriet
mee te dragen*

*Maak mijn asbak leeg
zet mij koffie als ik huil
doe mij kiezen
verwonderd te zijn
maak mij groot en maak mij klein
doe mij verliezen*

*Leer mij op te staan
niet meer roepen niet meer slaan
leer mij zitten
lach mijn tanden bloot
haal mij steeds weer uit de sloot
doe mij rillen*

*Wees mijn woord op papier
wees mijn frieten en mijn bier
om te delen
wees mijn regenjas
wees mijn vriendje in de klas
om mee te spelen*

*Doe maar wat je kan
ik zing dit lied m'n leven lang
opstaan morgenvroeg
is voorlopig al genoeg
om verder te gaan*

*Lieve jesus man
mag ik even als dat kan
jou iets vragen
of je me helpen kan
me nooit meer met rust te laten*

Het was één van m'n allereerste liedjes. Ik had nog iets nodig voor een bezinning. Een kwartier hooguit heeft het geduurd om het op papier te zetten, want veel langer werken de goddelijke injecties meestal niet. En ook al klinkt het soms wat naïef, ik heb er nooit een woord aan veranderd. Want hoe meer ik het zing, hoe meer lagen zich openen en hoe volwassener het wordt. Of ben ik het gewoon die wat volwassener is geworden?

“Of je me helpen kan, mij nooit meer met rust te laten”... da's dan aardig gelukt. Daarom sta ik nu hier. Met knikkende knieën... maar Hij is er bij.

Ik denk trouwens dat hij er altijd al geweest is. Zelfs voor 1978. Er zullen hier wel genoeg mensen aanwezig zijn die dat kunnen beamen.

Hij die is, die was en die er zal zijn. Om het met Oosterhuis te zeggen 'Eeuwig zijnde eeuwig komend alle hier en nu funderend eeuwig hart elk hart doorgrondend'.

Maar wie is die mens die nog voor ik bestond een verbintenis met mij is aangegaan, mij nabijheid en vertrouwen schenkt, mij ten volle erkent en die de allergrootste belofte inhoudt: ik zal er zijn?

Hij en zij heeft zoveel gezichten, zoveel namen, zit in zoveel ervaringen en ontmoetingen en toch is het één en dezelfde, opdeelbaar uitdeelbaar ondeelbaar. Ik zie hem, ruik hem, proef hem elke dag, ik loop er tegen, ik snuif hem, ik kook hem, ik vloek hem, ik droom hem. 't is verwondering, 't is geboorte, 't is ten volle,... Hij is er, hij gaat mee, hij blijft, hij is toekomst... daar geloof ik in, daar vertrouw ik op en daar heb ik toevallig de juiste bloedgroep voor.

Ik ben opgegroeid in een bijzondere familie. Als zoon van een warmhartige diaken en een gedreven engel als moeder, wilde ik al op m'n zeven jaar missionaris worden en toen ik negen was, en al een iets realistischere kijk op de zaak had, wilde ik streekvicaris worden. Waarop mijn grootvader ad rem zei: de streken heeft hem al, vicaris moet hij nog worden.

Ach, ik ben in elk geval blij voor het groeien en zoeken in geloof als familie. We hebben dat samen gedaan. De zoektocht van mijn ouders, was ook een beetje de onze. Samen keuzes maken. Zo ging het ook met de bijna jaarlijkse aangroei van ons gezin... ' Jongens, we moeten nog eens rond de tafel zitten', en wij wisten al meteen hoe laat het was. 'Wat zouden jullie ervan denken om nog een kindje te adopteren?' En wij instemmend knikken. Inmiddels zijn we met 14 kinderen. Drie eigen zonen, elf adopties, waaronder negen kinderen met een handicap. Full house. Een leerschool voor het leven en oneindig veel pure ontmoetingen.

Onderweg hebben we wel drie kindjes aan de dood verloren. Séverine, Rafke en Lientje.

Indringende gebeurtenissen, als olie op marmer, maar hoe mooi om zien hoe zij nu in ons verderleven.

Ik ben elke keer verschrikkelijk kwaad geweest op God. Hoe kunt ge nu zo'n weerloze kinderen laten sterven? Waarom moesten zij zoveel afzien? Wij hebben toch goed voor hen gezorgd?

Ach, een mens steekt zo snel vol van pijn, verdriet, verlangen en krijgt er dan maar één leven de tijd voor om er mee om te leren gaan.

Ons Rafke. Gepijnigd door experimenten in het ziekenhuis, niet veel meer dan een hersenstam, kon twee dingen goed. Eten en geluid maken. Ten minste dat dacht ik. Tot ik op een dag ontdekte dat wanneer ik thuiskwam hij mijn stem herkende en daar met een vreugdevol geluidje op reageerde. Ik floot deuntjes voor hem en hij krijstte. In mijn hele leven heb ik nooit zoveel erkenning gevoeld, nooit zoveel bestaanskracht ervaren, als bij ons Rafke... Dat noem ik nu eens een godservaring se...

En ook nu, als mijn dochtertje mij met open armen wil ontvangen of temidden van veel volk plots mijn naam roept en schattig op me afgetrippeld komt, dan weet ik weer wat het zeggen wil 'ik zal er zijn'.

Laten we dus zeggen dat ik niet twijfel aan het fundamenteel bestaan van God zoals we die kennen uit de verhalen van Abraham en Mozes. De God die met het volk meetrekt, hen door de zee leidt, hen onderweg van manna voorziet, ... Ik geloof dat God ook nu met ons begaan is, meetrekt, maar ook uitdaagt en oproept.

Het roepingsverhaal van de grote Mozes is trouwens zo'n sterk kleinmenselijk verhaal. Mozes die zo vaak twijfelt, maar elke keer weer iets aangereikt krijgt waardoor hij uiteindelijk in zijn volle kracht, bevrijd van alle belemmeringen zijn diepste levenstaak kan opnemen.

Jamaar, ik durf het ni goed uitleggen, jamaar ik durf niet alleen naar de farao, jamaar... en toch heeft hij Mozes gekozen om zijn volk naar het Beloofde Land te leiden. Die jamaar is zo herkenbaar. Daarover straks meer.

Door dat sterke vertrouwen dat Hij met mij mee zou gaan, kon ik niet anders dan 10 jaar geleden op een voor mij ongekende locatie, anderhalf uur busreizen van huis verwijderd, halftijds te gaan werken als jeugdpastor. En zoals zovele ouders vonden die van mij dat aanvankelijk geen goed plan. Maar na heel wat meegekregen pottekes soep gaf iedereen dit avontuur de volle ruimte. Werken met jongeren en geloof en met mezelf als instrument. Heerlijk. Ik gaf me dan ook volledig.

En ook hier kwam ik hem meermaals tegen. Als brandende braamstruik in een basisgroep, in een lied op het einde van een barbeque, tijdens de vredesdans op de laatste tentenkampavond, bij het kruis in San damiano of op de bloedhete flank van de Monte Subasio, tijdens de Grote Prijs Peerke Donders, ons jaarlijks free podium waarin jeugdpastorale groepen het tegen elkaar opnamen in categorieën als 'de mop van de pastoor', 'mis in twee minuten', 'duveltjeskermis', 'in de biechtstoel', 'vurige tongen', 'storm op het meer', 'het park van noach',...

Een speelruimte, een oefenruimte was het, waarin vriendschap en creativiteit iets goddelijks hadden.

God, wat waren wij een aanstekelijke groep.

En toen gebeurde het weer. Aan het einde van een samenscholingsweek (een week waarin jongeren uit verschillende scholen samenleven op een kampplaats) is het de gewoonte om nog een leuk en waardierend zinnetje in de boekjes van de anderen te schrijven. Ik was nog druk in de weer voor het slotmoment toen zij mij aansprak. 'Dries, mag ik iets in uw boekje schrijven?' Euh ja, alleen... ik vind mijn boekje nu niet, sorry. 'Jamaar', zegt ze, 'dan schrijf ik het wel op uwen arm als dat mag'. OK... Ze pakt een balpen en duwt een zinnetje in mijn vel. 'Klaar!' Ondersteboven kon ik lezen: "Jij haalt het beste in mij naar boven!"

En toen wist ik het. Er klopte iets... Ik wil zo graag het beste in mensen naar boven halen en tegelijkertijd voel ik zelf hoe Hij bij momenten het beste in mij naar boven haalt...

Voor de tweede keer in mijn leven had God mij serieus te pakken. Deze keer zelfs echt getatoeerd... Na zoveel wasbeurten staat het er nog. Misschien is het wel de kern van mijn roepingsverhaal.

Niet zo toevallig kozen Katrijn en ik als evangelie voor onze huwelijksviering het verhaal van de 'kromgebogen vrouw'. Een verhaal over zien, graag zien, erkenning geven, rechtop doen staan, de schoonheid weer zichtbaar maken, mensen waardevol vinden, het beste in mensen naar boven halen...

Als koppel willen we daar voor gaan. Dat is de weg waar wij voor willen leven. En we willen ook een waarachtig en enthousiast voorbeeld zijn in het zoeken en groeien op die weg. Ik geloof erin dat wij, al zijn we maar met twee, Gods liefde kunnen uitstralen en zo nu en dan eens een wonderke kunnen doen. En dat we elkaar zo goed aanvullen als Gaston en Leo maakt het alleen maar rijker.

Maar... "Het geloof in een levende God kunnen doorgeven", "het beste in mensen naar boven halen", "de weg waar wij voor willen leven",... Het klinkt allemaal zo schoon en zo overtuigend en het is ook met overtuiging, maar het is verre van vanzelfsprekend. 't Is elke dag in confrontatie gaan met de werkelijkheid, 't is er elke dag meer zeker van zijn dat je twijfelt.

Want wat is nu mijn roeping, hoe gaat dat dagdagelijks in zijn werk? Wat wil ik nu eigenlijk betekenen? Wat is mijne weg in dit leven? Ik kan u verzekeren dat ik voortdurend in een grieks-romeins-worstelgevecht zit met deze vragen.

Ik herinner mij nog goed de allereerste bevraging op een klij-fuif, het klonk ongeveer als volgt:

“hej Dries, gij zijt toch de jeugdpastoor hé, ge moet mij straks da christendom toch eens efkes uitleggen, want ik snap da toch ni zenne met die condooms. Zeg, wat doede gij eigenlijk zo, in den dag... en moogde gij dan trouwen en alcool drinken? Ja, ik geloof ni zenne en ge moet ni proberen om mij te bekeren. Trouwens ik heb ni veel tijd en ik verstaan u ni zo goed met die luide muziek hier.”

Ik werk nog altijd in de jeugdpastoraal en nog altijd kan ik het amper uitleggen wat ik daar te zoeken heb. Ik heb altijd gezegd dat werken in de jongerenpastoraal het beste compromis was voor mijn vele halve talenten en mijn grote verlangens. En dat ik die Jezus en zijne God daar regelmatig zie gebeuren.

Maar het trekt langs alle kanten. Wil ik nog voor de kerk werken? Er zijn zovele redenen om dat niet meer te doen... En er moet ook altijd zoveel creativiteit uit mijn lijf komen, kan ik dan daar niet beter een job in zoeken? Wat wil ik over enkele jaren gaan doen, want ik ben toch de dertig gepasseerd? Ziekenhuispastor (dat doet mijn broer al en ik word lastig van die omgeving) of aalmoezenier in een gevangenis worden (dat doet mijn schoonvader al en ik hou niet van teveel structuur)? Of in de parochiepastoraal? Pfff, dan denk ik dat ik al opgebrand ben nog voor ik iets gerealiseerd heb... Maar ik kan niet anders dan dat mijn werk mijn wezen moet raken en dat mijn wezen in verbinding staat met Hem.

Het is ook een raar gevoel: Ik ben al heel mijn leven naar hem en naar mezelf op zoek, terwijl hij mij al lang gevonden heeft. O en wat verlang ik er naar dat hij mij in al dat denken eens wat richting en rust zou geven.

En dan het woord 'roeping'... 't heeft bij mij toch meer zoiets van een fluistering. Een fluisterende oproep doorheen tientallen prikkels die ik dagelijks ervaar.

... dries...

- Dinkske heeft u nodig voor een gesprekske, gaat daar is naartoe (jamaar, ik heb eigenlijk ni veel tijd nu en mijn kop staat niet naar echtscheiding vandaag)
- Ge gaat uw huis toch zo ecologisch mogelijk bouwen hé? (jamaar, da vraagt wel twee jaren een halvering van uwe vrijen tijd om da ge zoveel zelf moet doen en moet uitzoeken)
- Gaat is tegen de mensen zeggen dat ze moeten openstaan voor anderen mensen (jamaar, ik zit zelf vol vooroordelen)
- Blijven geloven dat er ook goede en betrouwbare mensen in de kerk werken (jamaar, da geloof ik wel)
- Geeft uw vrouw en uw dochter eens nen dikke knuffel... en vergeet het kruisje niet voordat ze gaat slapen hé... (jajaja...maar, alleen weet ik da ni zo goe van da kruisje...)

Al chance dat hij om de tien keren fluistert: Dries... goe bezig jongen...

't is een klein beetje op flessen getrokken, maar in zo'n fluistering gaat het om een voortdurend appél, voortdurend geraakt worden en vanuit vertrouwen en vol verlangen, met de bijbel als reisgids, muziek maken die de harten van mensen opent, die heelt, in beweging zet, doet dansen, oproept. Om het met Nietschze te zeggen: 'Il faut avoir une musique intérieure pour faire danser les peuples' of op z'n de Bakkers gezegd 'uw wals geschiede'...

In de praktijk vertaalt die roeping zich allereerst in 'nabijheid'. Gewoon er zijn voor die jongere. Luisteren. Soms bevragen, maar veel luisteren. Aansteken door creativiteit, humor, bemoediging, zeggen dat ze de moeite waard zijn, zeggen dat ze pijn mogen hebben, hen terug het overzicht geven, samen prachtige activiteiten opzetten, hen loslaten, bereikbaar zijn en vooral... ze graag zien.

En als bij die krachtige zekerheden ook mijn jamaren mogen horen, dan mag je mij tot het clubje rekenen. De kerk (met k-e-r-k): De gemeenschap van christenen.

Maar ik vind helaas op dit moment niet echt een gemeenschap waar ik me thuis kan voelen. Wat moet ik dan doen?

- a) harder zoeken
- b) panikeren en opgeven
- c) ik weet het niet maar ik blijf in blijde verwachting
- d) uw vraag wordt doorgespeeld aan de toehoorders

En daarenboven kom ik bijna elke keer gefrustreerd terug van een eucharistieviering. Verwacht ik dan teveel? Is de kloof te groot? Ook dat is voor mij en voor ons gezin een lastig punt. Hoe kan je nu christen zijn als je niet echt tot een gemeenschap behoort? Wij kunnen wel af en toe iets van ons leven delen met bevriende koppels, wij maken tijd vrij om ons te bezinnen in stilte of met hemelse muziek, in de jeugdpastoraal zijn er af en toe briljante initiatieven... en wij praten aan de keukentafel over onze roeping en of we ons Lieze al dan niet een kruisje geven 's avonds of dat we voortaan ook voor de maaltijd een gebedje zullen doen enzovoort... Maar een gemeenschap...

JC & GEROLF

G: Awelawelawel JC, klinkt ni goed hé... Aantrekkelijk is da precies ni meer hé... Waddist jom, kome ze nimeer?... Gij had er ook maar twaalf nodig hé?! Hehehe...

JC: Ja, het vuur is er een beetje uit. Vroeger ging ik met mijn vissersclubke wat over het water lopen, maar tegenwoordig kom ik altijd kletsnat terug... Zeg, maar gij hebt precies ne peper ingeslikt?

G: ikke? Ik brand van energie en zeker nu in't bbq-seizoen. Zeg, maar der is toch iets mis hé met de mis. En over die ander dinges zullen we mor zwijgen als er kinderen bij zen zeker.

Ge moet gerestyled worden. Om iemand te zijn moete tegenwoordig toch oep den televies komen zeker. Doe mee aan een kookprogramma of een kookprogramma of... laat uw huis eens op enen dag volledig veranderen... garantie da ge daar nen andere mens van wordt! Of de klassiekers: laat uw bejaardenkoor kinderliedjes zingen of maakt van uw missiefeest een mosselfeest? Of laat gewoon wa lampen op uw kerken zetten, da vindt iedereen schoon?! Of doe ne revival van die processies door het straat.

JC: Nenee, neeje Gerolf, dan zijn we precies een museum.

G: Doet dan een programma 'op zoek naar Maria' of desnoods een nieuwe Mariaverschijning of Mega-Maria ofzoiets...

JC: Zeg stopt is, ge zijt me den duvel aan het aandoen hé...

G: Wa zien de mensen gere JC?

JC: Euhm... Thuis, FC de kampioenen, euh...

G: Ja neeje, ik bedoel wa late gij elke zondag graag aan de mensen zien in de mis?

JC: Ah ikke euh... het gebroken brood en een beker met wijn-

G: een vaas!, dat is't... een vaas.

JC: een vaas?

G: Ge moet een nieuwe vaas kopen! Vroeger had uw gouden kelk misschien succes, maar dan ging iedereen op zondag naar de voetbal, want aan't einde van't seizoen kreeg er altijd een ploeg...

JC: den beker-

G: Een vaas. Precies...

En nu hebde tegenwoordig nog bijkomende concurrentie hé...

JC: a ja???

G: van de tuincentra! Jaja... wa gaan de mensen 's zondags nen helen dag doen denkte gij? Op zoek naar een nieuwe vaas in het tuincentrum. En negen van de tien komen ze met niks naar buiten hé, maar dan hebben ze toch ne schonen dag gehad...

Kom eens mee (op rand preekstoel)

Wie is er hier al eens naar een tuincentrum geweest op zondag?...

Precies toch ni zoveel... zoude die tuincentra tegenwoordig ook op dinsdagavond open zijn?

Allé, 't is toch al een beetje volk. Awel JC, ik geef u die mensen én een nieuwe vaas!

JC: Jammaar, kunde gij garanderen dat die mensen effectief in mijn kerk gaan zitten zondag en dat die vaas ook echt succes gaat hebben? Ik vertrouw u van geen sik. Volgens mij wilde gij alleen maar mijnen ondergang.

D: hmm hmm... Jongens...

JC-G: Huh? Wa. Hoe zoude gij dat aanpakken?

Ja, ik weet ni, euh, misschien met een wervend liedje?

Ja, in deze komkommertijd dames en heren zou het goed zijn dat er mensen zoals ik de groentenboer op gaan ter promotie van de christelijke gemeenschapsvorming.
Trouwens, die van Peeters-Govers gaan jaloers zijn...

komkommerlied

*Is uw geloof naar de patatjes
stelt u de kerk ni meer op prei-s
vindt u de mis alleen veur ouw peekes
en zijne goddelijke mais-tijd te grijs*

*is de pastoor nen ouwe gurk
broccoliet uw parochie af
alleen maar komkommer en kwel
of pepert er nog iet straf*

*doet u het nog with loof
droomt u nog van't pa-radijs
slaat u er zich nog door
pastinakerk nog deze wijs*

***komkommerbij komkommerbij
onzen grond zit vol talenten
en de mest krijgt u derbij
schuif met Jezus aan tafel
en deelt het leven puur
we verwachten u zondag
maar komt alstublieft... op een christelijk uur***

*fruit uw leven met Jezus
lacht u een kriek met 't vaticaan
luistert u naar zijn appel
mango in zijne naam*

*zingt over abraambeste mens
zorgt voor vreed op aardbei ons
papaja gij zijt heilig
abbanaan fout veeg jij de spons*

*uwe weg is te pruimen
uw liefde de passievrucht
laat ons altijd kersmis vieren
nootre peer hangt in de lucht*

***komkommerbij komkommerbij
onze kerk zit vol talenten
de schoonste mis da zeide gij
vult uw lampen met goei ole
snijdt van't kalf ne filet pure
't is altijd als gelegen
zelfs al komde gij... oep het lesten uur***

We kunnen er gelukkig al eens om lachen, maar ik droom echt van een een Kerk die een levendige gemeenschap is van mensen. Het moet geen massa zijn, maar de aanwezigheid van God moet er gevoeld kunnen worden.

De Kerk als gemeenschap en als instituut moet authentiek en profetisch zijn, open en enthousiast, warm en zorgzaam, krachtig en appellerend, dienend en menselijk. De Kerk moet de adem van het oude testament en de daadkracht van het nieuwe testament zijn voor mij. Ze moet het goede verkondigen, zonder al te veel slogans en verbodstekens. Ze mag richtinggevend zijn vanuit haar overtuiging, maar enkel machtig doorheen haar boodschap. Ze komt op voor het goede in het leven en werkt bevrijdend...

Christenen kunnen dus niet anders dan met twee voeten in het leven staan. Hun betrokkenheid op mens en maatschappij is wezenlijk. Ze nemen dus ook een engagement op, zij kunnen niet rusten voordat alle mensen tot hun recht kunnen komen, vòòr Gods droom van mensen realiteit is. En dus zijn ze kritisch, gedreven, vergevingsgezind, vrolijk, attent... mens onder de mensen.

En verder is de ideale Kerk voor mij ook een oefenplek, een verdichtingsplek, speelruimte, een vindplaats en een zoekplaats, een plek om te verwijlen, om in stilte te kunnen zijn en te bidden, een sacrale ruimte waar je jezelf in de geschiedenis kan plaatsen, een stukje heilige grond.

*Twee weken geleden zat ik met enkele vrienden op den trappistenstand van Sint-Jozef-kermis. Twee waren samen gaan fietsen in Frankrijk. Het peloton achterna over memorabele cols. Onderweg hadden ze halt gehouden in Lourdes. De bomma had hen op het hart gedrukt daar toch zeker langs te rijden en een kaars te branden. Vijf minuten lang vertelden ze over allerlei prularia en kaarsen die je er kon kopen en dat het zot is dat mensen zoiets kopen. Er was zelfs een kaars van 70 kilo ter waarde van 400 euro... en toch zijn ze even van de fiets gegaan om een kaarsje aan te steken. Voor wie of voor wat??? ... gewoon. Ah, en zeg, dries, gij kent iets van zonnebloemen hé? Wette gij waarom dat die zich naar de zon keren?
Het enige dat ik daarop kon zeggen was: en wette gij waarom da gij da kaarsje hebt aangestoken?*

En soms, soms voel ik mij in alle bescheidenheid een profeet. Oproepen tot bekering, zot van verlangen, een uitdagend voorbeeld af en toe, soms eens hard roepen of tegen de richting in roeien, er gewoon ni over kunnen zwijgen. Op het godsdienstexamen in het vierde jaar van het Spijkerinstituut kregen ze destijds de vraag voorgeschoteld: "Waarom is Dries de Bakker een moderne profeet?"

Ik zou het bij God niet weten.
Wie ben ik eigenlijk? Wat voor onrustig kruidvat? En waarom ik?
En kent gij mij eigenlijk wel?

Om te eindigen zing ik nog graag 2 strofes van een prachtig liedje van vader en dochter Oosterhuis...

*Ken je mij, wie ken je dan
weet jij mij beter dan ik
Ken je mij, wie ben ik dan
weet jij mij beter dan ik*

*Ik zou een woord willen spreken
Dat waar en van mij is
Dat draagt wie ik ben, dat het houdt,
Ik zou een woord willen spreken
Dat rechtop staat als mens
Die mij aankijkt en zegt
Ik ben jouw zuiverste zelf,
Vrees niet, versta mij,
Ik ben, ik ben*

Refrein

*Ben jij de enige voor wiens ogen
Niets is verborgen van mijn naaktheid
Kan jij het hebben, als niemand anders,
Dat ik geen licht geef, niet warm ben,
Dat ik niet mooi ben, niet veel
Dat geen bron ontspringt in mijn diepte
Dat ik alleen dit gezicht heb, geen ander.
Ben ik door jou, zonder schaamte, gezien,
Genomen, door niemand minder?
Zou dat niet veel teveel waar zijn?
Zou dat niet veel teveel waar zijn?*

Refrein